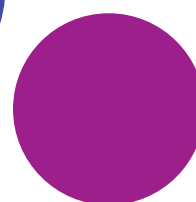
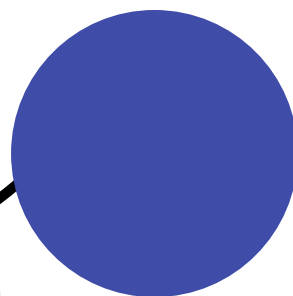

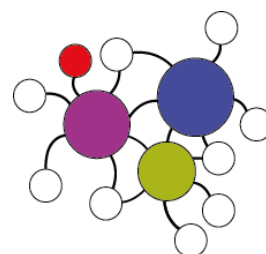
Korte Verhalen Club

Vrij onderwerp

Januari 2025

www.welzijnbergen.nl

**Stichting
Welzijn
Bergen**

Spelregels

Om de 4 weken (met uitzondering van een zomerstop) krijg je een onderwerp waarover je een kort verhaal of een mooie herinnering schrijft, dit mag ook in dichtvorm of met een mooie tekening. Illustraties bij de teksten zijn altijd welkom.

We denken aan minimaal een A5 (350 woorden), maximaal een A4 (700 woorden). Aanleveren kan digitaal, per post of je kunt het afgeven bij een van de wijksteunpunten. Zie de adressen op de achterpagina.

Je mag zelf weten of je een verhaal anoniem of met naam inlevert.

Hoe meer deelnemers, des te meer verhalen. Met elkaar maken we een bundel vol leesplezier met mooie, lieve en warme verhalen. We zullen de bundels ook in de verzorgingshuizen en bibliotheken in onze gemeente verspreiden.

De bundels worden digitaal toegestuurd.
Hier zijn geen kosten aan verbonden.

De bundels kunnen ook tegen een kleine vergoeding (€3,00) opgehaald worden bij de Wijksteunpunten.

Voorwoord

Er is voor alles een eerste keer...

Zo verschijnen er deze maand twee bundels met twee verschillende onderwerpen: vrij onderwerp én 1974.

Dat laatste heeft te maken met het jubileum van Welzijn, waarvoor vanuit die organisatie de vraag werd gesteld of er een bijdrage aan het samen te stellen overzicht kon worden geleverd vanuit de KVC.

De ontvangen bijdragen over '1974' vindt u dus in een aparte bundel.

Ik twijfel er niet aan dat de eerste goede voornemens al zijn gesneuveld in de eerste weken van het nieuwe jaar, want zo gaat dat. Ik heb er zelf nooit een punt van gemaakt om iets dat ik mij voorneem te koppelen aan het begin van een nieuw jaar. Ook 'ik wens je het beste' kan wat mij betreft op 14 april of 27 juni worden uitgesproken.

En wat het vuurwerk betreft: dat kan dan bestaan uit mooie bijdragen, waar geen enkel gevaar voor ledematen bij aan de orde is.

De KVC-groep heeft in 2024 afscheid genomen van twee leden, maar daar staat tegenover dat er ook twee nieuwe leden te verwelkomen zijn, dus we blijven 'op sterkte'.

Veel plezier bij het lezen van verhalen!

Ronald Jelsma

Inhoud

Walter van Gelderen	5
Rawan Ali	7
Ab Helsloot	9
Sandra Schaaper	11
Ellen Swanenburg de Vije	12
Gea van Zadelhoff	14
Cootje Bronner	16
Anneke Kettenes	18
Fred Steinkuhler	22
Anneke Kettenes	25
Gerda Andriesma	28

Over muziek geschreven

Tijdens een recent koffiedrinken in onze woongroep op zaterdagmorgen (vaste prik) was een van de thema's 'muziek', en meer specifiek: concerten, uitvoeringen en festivals die nog lang in hoofd en hart zijn blijven doorklinken. Het werd een geanimeerde uitwisseling. In dit stukje geef ik in grote lijnen weer wat bij mij opkwam. De opsomming is niet chronologisch en het is een greep uit veel ervaringen.

Den Haag, eind 70'er jaren, Houtrusthallen: Bob Marley and the Wailers. Begreep dat dit de enige keer is geweest dat hij in Nederland heeft opgetreden. Het was stampvol op de parkeerplaatsen en in de hallen. Buiten was de geur van wiet al te ruiken, in de speelruimte nog heftiger. Binnen was het een deinende reggae-massa. Wij hebben genoten en ook zonder dreadlocks werden wij opgenomen in de Rastafari sfeer. Wij kenden de teksten en zongen met zijn allen 'I shot the sheriff'.

Den Haag, eind 70'er jaren, Concertgebouw: Mikis Theodorakis. Ik was al jaren een fan van hem. Als componist, dirigent, zanger en (vooral) een strijdbaar mens. Tijdens het kolonelsregime in Griekenland in de gevangenis gezet. Later ook politieke functies gehad. Liesbeth List heeft een van zijn werken De 'Mathausen Cyclus' vertolkt in het Nederlands. De uitstraling van Mikis boeide mij, een rijzige gestalte, in het zwart gekleed, zonder dirigeerstokje, zacht meezingend met de teksten van de liederen. In de zaal veel Griekse bezoekers. Naarmate het concert vorderde verlieten zij hun stoelen en kwamen zingend en dansend naar voren. Het was één feest waar wij in deelden.

Sportpaleis Antwerpen, begin 80'er jaren: 'Dubliners'. Ik speel zelf op verschillende tinwhistles, die vooral in Ierland (maar ook elders) als instrument bij Ierse volksmuziek gebruikt wordt. Ik was daar met een vriend die in een Nederlandse Volksmuziek groep speelt en ook een fan was van de Dubliners. Het leuke van dit type concerten is dat het publiek de meeste teksten, of refreinen, naadloos mee kan zingen en dat ook doet. Bij één nummer werd

vooraf gevraagd dat niet te doen. Dat was bij 'The town I loved so well', een verhaal over Dublin, in oorsprong zo'n mooie stad, maar door aanslagen veranderd was in een vesting waar niemand zich meer veilig voelde.

Luke Kelly (overleden in 1984) zong dit lied a capella. Zonder microfoon en met een door whisky gebarsten, maar desondanks luide stem. Een kippenvel-moment. Het nummer is een vast onderdeel van mijn (beperkte) repertoire.

Zuid-Frankrijk, 70'er jaren. Saint Raphael. Juan les Pins, Boulouris. In de zomermaanden waren daar veel openluchtfestivals. Amerikaanse musici traden op, zoals: Earl Gardner, Nina Simone, Oscar Peterson, etc. Maar ook Nederlandse musici. Wij hebben een concert meegemaakt waar in het voorprogramma Mischa Mengelberg, piano en Han Bennink, drums, optraden. De hoofdakte was voor Stéphane Grappelli (viool) met de 'Hot club de France'. Mengelberg en Bennink waren met experimentele muziek bezig, hard, zacht, soms atonaal, stiltes en chaotische drukke fasen, etc. Het publiek begon zich te roeren, ging fluiten en roepen, Mensen keken soms naar ons met de blik van 'zijn jullie fans hiervan?' Wij begonnen maar in het Duits te reageren in de trant van "Wir haben es nicht gewusst!" Het voorprogramma werd ingekort en de Fransen konden opgelucht ademen.

Haarlem, begin 80'er jaren. Concertgebouw: Mattheus passion. Mijn moeder was in die periode al ernstig ziek. Toch wilde zij met mij heel graag 'de Mattheus' bijwonen. Het was heel spannend of zij dat nog aan zou kunnen. Haar wil om dit te volbrengen gaf haar de kracht die zij nodig had. Ik had al enkele uitvoeringen meegemaakt. Niet eerder heb ik zo intens het lijdensverhaal mee gezien, mee gehoord, en meegevoeld. Dat jaar is mijn moeder overleden.

Walter van Gelderen

Beste vertellers,

Zoals jullie misschien al hebben gelezen: ik ben nieuw in jullie club.

Daarom stel ik me graag even voor.

Mijn naam is Rawan Ali, ik ben student in Amsterdam en woon in Bergen. In mijn vrije tijd voetbal ik graag en help ik leerlingen met hun huiswerk. Wat jullie nu nog van me moeten weten is dat ik niet in Nederland geboren ben en uit een cultuur kom waar 'slaan' iets normaler is dan hier in Nederland. Ik meld dat in verband met de tekst van het gedicht dat ik met jullie wil delen over sociale media.

Het is mijn eerste (en misschien laatste) gedicht, geïnspireerd door een moment in de collegezaal.

De vraag werd gesteld wie geen 'sociale media' had.

Mijn hand ging omhoog.

Toen ik om me heen keek, realiseerde ik me dat iedereen naar mij keek.

Ik was inderdaad de enige...

Rawan Ali

Sociale media

'Hoe bereik je dan je vrienden?'
vroeg hij uiterst verbaasd.
Een klap is wat hij verdiende
Maar gelukkig ben ik verkaasd.

Hoe hij durfde
en hoe hij sneerde.
Dat ik geen vrienden heb,
is wat hij beweerde.
Ik gebruik WhatsApp,
is hoe ik mij verweerde.

Onze werelden zijn gescheiden.
Godzijdank
Bewaart dat wel de vrede
Of alleen de klank.
Welke het ook is:
blij ben ik zeker.

Of het nou de vrede of de klank,
TikTok is of Tinder.
Of je het veel doet of wat minder:
mijn ding is het niet,
ik zie het als een hinder.
HET MAAKT MIJ IMMERS BLINDER.

Rawan Ali

Een goede daad aan het begin van het jaar

Het is inmiddels zes jaar geleden dat ik aan het begin van dat jaar een goede daad kon doen. Graag maak ik u deelgenoot van dit moment.

Vanmorgen rond half negen op weg naar Albert Heijn om wat boodschappen te doen. Vanaf Saenegheest rechtsaf de Landweg op om even verderop linksaf de Prins Hendriklaan in te draaien. Aan de linkerkant ter hoogte van nr. 22 ligt een oudere man op de grond. Half tegen de heg en half tegen zijn rollator. Hij zwaait duidelijk om hulp. Ik stop direct en ga naar die oude heer toe.

Ik vraag wat er is gebeurd. “Ben door mijn benen gezakt, mijnheer”, zegt hij. Ik stel hem een paar vragen om te peilen of hij goed en helder kan denken. Dat gaat goed. Ik doe wel een poging om hem op te tillen, maar daar is hij dan net even te zwaar voor. Ik bel 112 en vraag om een ambulance. Ik word doorverbonden met de alarmcentrale.

De dienstdoende centralist vraagt naar de situatie. Omdat ik in mijn werkzame periode veel met veiligheid te maken heb gehad kan ik kort en snel melden wat er aan de hand is en vraag om een ambulance. Tijdens het vragenstellen aan mij heeft de centralist al gezorgd dat er een ambulance onderweg is. Er wordt een hoeveelheid vragen op mij afgevuurd over de situatie van de oude mijnheer. Hij is nog steeds geheel aanspreekbaar en roept naar mij dat een ambulance niet nodig is. Maar ik vind van wel, dus ik stel hem gerust dat het goed komt.

Inmiddels heeft zich een dame bij mij gevoegd die werkzaam is in zorgcentrum Oudburgh. Zij kent de oude baas omdat zijn vrouw in Oudburgh verblijft. Omdat hij nog steeds verkreukeld tussen de heg en rollator ligt vragen we hem nogmaals of hij ergens pijn heeft. Dat heeft hij niet. We tillen hem samen op zodat hij op zijn rollator kan gaan zitten. Dat is gelukkig prettiger voor hem.

Dan komt er een politiewagen aanrijden. Die stopt, want ook de politie wordt te allen tijde opgeroepen om assistentie te verlenen. Zij vragen ook even aan de oude heer hoe het met hem gaat. Hij kijkt naar de agenten en je ziet in zijn ogen dat hij het allemaal maar een beetje overdreven vindt.

De vrouwelijke agent stelt de man gerust en zegt dat het wel van belang is dat de ambulancebroeders even naar hem kijken.

Vanaf de Landweg draait een ambulance de Prins Hendriklaan in, stopt en er stappen drie mannen uit. Een van hen gaat met de oude heer praten. Hij weet hoe oud hij is en wat er is gebeurd. Hij vertelt ook dat hij boodschappen heeft gedaan bij de Deen en nu langzaam op weg is naar huis. En nu gebeurt hem dit. Hij vertelt dat hij 85 jaar oud is en iedere dag naar zijn vrouw gaat.

De ambulancebroeders nemen hem mee de ambulance in. “We gaan even wat testjes doen mijnheer en uw bloeddruk meten. Als alles goed is mag u naar huis”. Hij stapt moeizaam in de ambulance. Ik praat nog even met de agenten die mij bedanken voor mijn snelle hulpverlening. We schudden handen en ik vervolg met de auto het laatste stukje naar de Albert Heijn.

Dan krijg ik beelden voor mijn ogen van die idioten die onze hulpverleners belagen of tijdens de jaarwisseling met knalvuurwerk bekogelen. Deze hulpverleners zijn vier en twintig uur per dag, zeven dagen in de week in de weer om ons te helpen. Alleen al de gedachte dat je gaat schelden tegen deze mensen of, nog erger: je molesteert ze. Ik vind dat de strafmaat voor dit soort vergrijpen drastisch moet worden verhoogd.

Auto parkeren, de Albert Heijn in, boodschappen in de winkelwagen, naar de kassa, afrekenen en naar huis. Ik rijd bewust even over de Prins Hendriklaan. Daar bij nummer 22 is het stil, alsof er een uurtje daarvoor niets is gebeurd. Ik hoop dat het goed gaat met de oude heer en dat hij, zoals altijd, straks weer zijn vrouw kan bezoeken.

Ab Helsloot

Het is weer 'normaal'

Het nieuwe jaar is begonnen, de kerstversiering opgeborgen.
Geen maaltijden en feestavonden meer om voor gasten te verzorgen.

Niet meer bang zijn om 'te kort' boodschappen in huis te halen.
Geen feestkleding, lekkers, versiering en cadeautjes om je blauw aan te betalen.

Gewoon weer regelmaat en lekker in je 'eigen kloffie'.
Geen overdaad aan zoete verleidingen meer voor gast (of áls gast) bij de koffie.

Vol enthousiasme brachten we na Sinterklaas alles in de kerstsfeer.
Nu is alles opgeruimd en verwelkomen we de rust weer.

Heel tevreden kijken we terug op gezellige en fijne (feest) dagen.
We hopen dat iedereen daar ieder jaar in mag slagen.

Nu lopen we weer lekker in het gareel.
Het was heerlijk, maar soms ook wel wat veel.

We voelen ons rijk om onze familie; vrienden en luxe leven.
En nemen ons voor om iedereen aandacht en liefde te geven.

Hopelijk kunnen we het komende jaar voor anderen iets betekenen.
De korte verhalenclub kan in ieder geval op mij rekenen.

Hopelijk zijn er mensen die genieten van onze verhaaltjes.
En vergeten ze even hun verdriet, pijn of kwaaltjes.

Sandra Schaaper

Gesprekken met mijn moeder

Mijn moeder woont sinds twee jaar in een verzorgingstehuis. Ze is ondertussen 88 jaar, haar geheugen is niet meer wat het was en daarom ben ik de gesprekken met mijn moeder gaan opschrijven zodat er, als ze er niet meer is, nog een document zal zijn om van te blijven houden.

Dankbaar zijn is gratis, zo ook: een compliment

Ik ben goed opgevoed, met Noorse normen en waarden. Die zijn misschien iets meer overdreven dan de Nederlandse. Je bent dankbaar, dat iemand je tijd en aandacht geeft. Aandacht is gratis, dankbaar zijn ook, en van een compliment wordt eenieder blij, dus wat let je! Als iemand belt of langskomt, met of zonder presentje, dan stuur je vrij snel na afloop, een berichtje terug dat het gezellig was en voor herhaling vatbaar. Takk for sist, dank voor laatst, zeg je dan. Ook als je iemand tegenkomt waar jij dan te gast was. Dat 'takk for sist', daar zit geen houdbaarheidsdatum op, ook heel bijzonder.

Toen mijn moeder in de jaren '60 naar Nederland kwam, was ze compleet van de kaart als mijn vader, te pas en te onpas, tijdens een fietstochtje riep: "O, de auto staat voor de deur, ze zijn thuis, we gaan even langs.....".

In Noorwegen laat je minstens drie weken van tevoren weten dat je langs komt en hoe laat. Heb je dan al gegeten of gedronken of moet dat nog verzorgd worden door de gastheer/vrouw? Duidelijkheid staat hoog in het vaandel, geen verrassingen, geen onverwachte dingen, duidelijk zijn in je bedoelingen. Maar ook: het geeft de gastvrouw/heer de kans om eens goed uit te pakken. Taarten en koekjes te bakken, Noorse boterhammen te smeren of wafels te bakken. Boller, ook zo'n lekkernij, met of zonder rozijnen. Je wordt met alle egards ontvangen, uren van goed eten en drinken volgen, want zo vaak zie je elkaar niet en dat moet gevierd worden. Dus ligt sindsdien mijn moeders koelkast vol lekkernij, je weet immers nooit wie er komt binnenvallen (malle Nederlanders) en dan verzorgd wil worden. Ook de voorraadkast is goed gevuld met van alles en nog wat. Koekjes, chocolade, hartig, nootjes en nog veel meer. Nee, in ons huis zal nooit gezegd kunnen worden dat je niet gevoed en voldaan het pand verlaat. En dat erf je dus, want zo hoort het, zo moet het, zo zal het.

Zo liggen ook mijn koelkast en mijn voorraadkast vol met lang houdbaar lekkers. Wil je Noorse wafels of zelfgebakken taart, dan moet je een afspraak maken. Ik bak graag wat voor je, maar vooral: wees welkom! Takk for sist! Ook namens mijn moeder.

Ellen Swanenburg de Veye

Soms

Soms
Een kreukelige
herinnering
met de zoete
smaak
van een
draadje honing

Soms
Niet vergeten
maar
nooit meer
aan gedacht,
als een
zoldervondst
die je zelf had
neergezet
en bewaard,
in alle luchtigheid
en vertrouwen

Soms
omarm je het
als een oude
vriend,
de glans
van herkenning
laat de
kreukels
verdwijnen

Soms
raakt
een akkoord
van emoties
alle snaren,
en je wijst
de oude vriend
de weg terug
naar het
plekje
op de zolder

Soms
af en toe
heel even,
maar nooit
te vaak
soms

Ingesleten gewoontes

Nadat ik in mijn nieuwe appartement was gaan wonen, vertelden mijn beide kinderen me dagelijks: “Mam, laat die racefiets staan. In een nieuwe stad waar je heg nog steg kent, is dat veel te gevaarlijk.” Ik ontdekte snel dat ik lopend achter mijn rollator niet ver kom. “Koop een scootmobiel” was het antwoord, als ik mopperde over het niet meer mogen fietsen. “Kom op, dacht ik op een gegeven moment, koop zo’n ding.”

Een paar weken later kreeg ik mijn eerste les op de parkeerhaven vóór mijn appartement. “Knijp in de rechter hendel, dan ga je vooruit, knijp je in de linker, dan rijdt je achteruit.” “Waar is de rem?” “Als u de hendel loslaat, dan staat u meteen stil. Dat is uw rem. Als u dit schuifje op het schildpadje zet, rijdt de scootmobiel met een bedaarde snelheid, draait u de schuif verder, dan gaat u steeds sneller. Probeer het eens.” Daar ging ik, alle aandacht gericht op dat schuifje, vergetend dat je, al rijdend, ook om je heen moet kijken. Met een akelig geluid stopte een auto, die de parkeerhaven inreed. Ik liet van schrik mijn handen uit de hendel los en stond prompt stil. “Kun je niet uitkijken, de weg is niet voor jou alleen, schiet eens op mens!” “Kom, zei de jongen die me les gaf, we rijden nu het appartementencomplex in. U moet recht voor de lift gaan staan, zodat het geen probleem is als u achteruitrijdend daar weer uitgaat.” Zorgvuldig manoeuvrerend bereikte ik mijn appartement. “Het is genoeg geweest voor vandaag, ik kom over een week terug.” “Wilt u mij dan boven komen ophalen, zuchtte ik, ik durf niet alleen de lift in.” Dat was goed. De keer daarop merkte ik dat je, bij het achteruitrijden uit de lift, goed moet kijken of er niet op dat moment iemand langsloopt. Gelukkig was het een jong vent die haastig opzij sprong toen ik, zonder in mijn spiegels te kijken de lift uitreed. We begonnen op de stoep. Wat kom je een obstakels tegen. In Gouda, dat vergroening en ‘tegelwippen’ hoog in het vaandel heeft, kom je bloempotten met of zonder bomen, of gezellige bankjes tegen, en omdat de stad erg verzakt, zijn de trottoirs zo schuin dat het aanvoelt alsof de scootmobiel op het punt staat om te vallen.

De derde keer gingen we de rijweg op. “Goed in je spiegels kijken of iemand achter je zit.”

Een politieauto met daarin een paar lachende agenten, die vermoedelijk al een tijdje achter me hadden gereden, haalde me in. “Ga nu wat sneller.” Bij een stoplicht riep de jongen: “Nu stoppen.” De reflex van jaren fietsen, nam bezit van me. Ik kneep stevig in mijn rechter hendel en schoot met een reuze vaart vooruit. De instructeur probeerde me tegen te houden, maar ik stoof met een rotvaart alle wachtende auto’s voorbij en eindigde op één van de vele bruggen in Gouda. Trillend liet ik mijn stuur los en stond meteen stil. Mijn lesgever was negens te zien. Ik had geen idee welke kant ik op moest. “Blijf staan totdat je tot rust bent gekomen,” sprak ik mezelf toe. Ik zette de schuif op standje ‘schildpad’ en keek om me heen of ik iets bekends zag. Een toeterende auto kwam naast me staan. De chauffeur deed zijn raampje open en zei: “Volg me, we zijn zo bij u thuis.”

De avond daarna ging mijn dochter met mij op stap. “Als je van een paard valt, moet je er meteen weer opklimmen. Wij gaan samen een eindje rijden.” “Maar dan wel op het trottoir”, eiste ik. Het ging verrassend goed, totdat ik over een soort afvoerdekseel reed. De scoot stond stil. Wat we ook probeerden, niets kreeg hem weer aan de gang. We belden het hulpnummer en hoorden, omdat het zondagavond was, dat niemand kon komen. Wel dat de scootmobiel morgenochtend opgehaald zou worden. Zelf mochten we een taxi bestellen om thuis te komen. “Kan ik hem de hele nacht zomaar op de stoep laten staan?” “Jazeker.” Goed geslapen hebben mijn dochter en ik die nacht niet. Wat een opluchting toen hij de volgende middag weer voor mijn deur stond.

Het heeft lang geduurd om het gevoel ‘dat de scoot er met mij vandoor gaat’, te veranderen in het omgekeerde. Als ik nu tijdens mijn rit een bekende tegenkom die ik wil groeten, mijn wanten uitdoe of mijn capuchon opzet, weet ik zo langzamerhand dat ik mijn linkerhand moet gebruiken, wil ik door blijven rijden.

Cootje Bronner

Mijn Teddybeer

Mijn oude beer zit op de ladekast in mijn werkkamer. Ze zit mij met 1 oog aan te staren. Ze heeft geen kleertjes aan, anders zou ze met haar linkeroog in haar rechter broekzak kijken! Ze lijkt me wel iets kwalijk te nemen!

In dat ene oog zie ik een vragende, wat verwijtende blik, maar ook een pijnlijke blik!

Waarom zit ik hier, en ik heb het ook koud in mijn blote bast. Mijn kale velletje is niet echt meer een warm jasje.

Ik pak haar op aan de goede arm en inspecteer haar verder.

Vroeger was er in elke stad wel een poppendokter, maar ja, toen speelde elk kind nog met een pop of de beer, in plaats van met een iPad of een laptop.

De poppendokter had het in mijn jeugd bijna net zo druk als de mensendokter.

Het ene been ligt er los bij en ik heb haar, zo te zien, altijd aan het rechter armpje beet gepakt, zodat er een behoorlijke knik in de bovenarm zit.

De kop staat nog stevig op het lijfje. Dus 'het koppie doet het nog goed'!

Het hele lijfje is wel behoorlijk kaal geworden, versleten door de jaren heen, er is geen zichtbaar mondje meer, waarmee de beer mij nog veel uit ons verleden zou kunnen vertellen.

Was dat maar waar, want van mijn vroegste kinderjaren weet ik, zoals de meeste mensen, bijna niets meer.

Ik denk dat ik de beer van mijn opa heb gekregen.

In de oorlogsjaren bezocht hij ons dagelijks om te kijken hoe het met ons ging en zorgde voor ons met groenten en fruit uit zijn moestuin en eitjes van zijn eigen kippen, want alles was toen schaars en op de bon.

De laatste tijd pak ik Teddy wat vakern op.

Ik twijfel er nog over hoe de beer weer op te knappen.

Wat is er allemaal nodig om mij beer weer gelukkiger te maken?.

Twee nieuwe bruine glazen oogjes, zodat ze niet meer scheel hoeft kijken?

Een zakje vulling voor de beide bovenarmen, zodat ze daar minder last van krijgt?

Ik kijk in het losliggende beentje, waar die vulling uit bestaat.

Ongeveer 75 jaar geleden stopten ze zo'n beertje vol met stro.

De ronde hardboard ringetjes en splitpennen om de pootjes weer beweegbaar aan het lijfje vast te maken moeten ook worden vervangen, ze zijn verdroogd, verroest en lam geworden.

Het ooit zo pluizige velletje was van een speciale teddystof gemaakt, wat je tegenwoordig ook bijna niet meer ziet.

Deze knuffelbeer is door de jaren heen behoorlijk kaal geworden en er bestaat geen haargroeimiddel voor beren, dus kaal zal ze blijven.

Eigenlijk moet Teddy naar een berendokter.

Maar die woont ver weg. Er bestaat zelfs een berenziekenhuis in Nederland, maar mijn Teddy in een doos stoppen en per post te verzenden... zit mijn beertje (en zit ik) daar nog wel op te wachten?

Ik denk dan aan mijn eigen lijf!

Er zijn zoveel overeenkomsten zoals we nu samen 'in het leven staan'!

Ook mijn been was een keertje aan de beurt. De heup en de versleten knie waren niet op te vullen met zakjes stro, en beweegbaar te maken met een hardboard ringetje met splitpen. Daar was heel wat meer voor nodig!

Daar komt, zoals dat tegenwoordig gaat, een prothese aan te pas! Gemaakt van roestvrij staal of titanium.

Bij de voorlichting kreeg ik een prototype te zien, een glanzende kunstheup.

Niet te geloven dat dit in mijn lijf zou worden gezet, en er dus een stuk van mijn eigen bot weg werd gezaagd.

Vakkundig ingeboord in mijn toen nog niet zo slechte botten, doet hij alweer jaren goed zijn werk.

En dan die ogen?

Ook een van mijn ogen is er wat slechter aan toe, ik zie waziger met mijn rechteroog. Gelukkig kan ik naar Pearl Pearl Pearl!

Het mondje van mijn beer zou met een zwarte zijden draad opnieuw geborduurd kunnen worden. Voor de moderne vrouw is daar nu permanente make up voor, maar daar doe ik niet aan mee!

Als ik lach, zie ik gelukkig nog steeds mijn echte tanden.
Er komt nog duidelijke taal uit mijn mond, dus daar hoef ik niet verder op 'door te borduren'!

Dan dat afgesleten velletje van teddystof.
Ook mijn velletje is hier en daar kaler en rimpeliger geworden en is niet meer zo zacht als vroeger!
Mijn beertje en ik, wij moeten er maar mee leren leven...

Jammer dat ik geen foto's heb, waar ik met mijn beer op sta.
In oorlogstijd, en ook daarna, was een fototoestel een uitzondering.
En misschien moest die wel ingeleverd worden net als de radio en de fiets...
Je moest alles inleveren aan de bezetter.
Mijn beertje zet ik weer terug, met haar gekneusde armpje, haar losse pootje, het ene oogje en het gesloten mondje.
Al die kunstgrepen worden zo langzamerhand te ingrijpend voor een 80 jaar oude beer.

Ik ga haar niet in plastic verpakken en versturen naar de andere kant van Nederland, waar nog wel een berendokter woont, want ik kan het mijn oude gehandicapte beertje niet aandoen om als een postpakketje door Post NL of DHL, heen en weer geslingerd te worden.
Ik zou ook geen glazen oog willen, of nog meer pijnlijke knie- of heupoperaties. Waarvan je weer minstens een halfjaar moet revalideren.
Ik zet het pootje provisorisch vast en zet mijn beertje weer op de kast, als toonbeeld van vergankelijkheid.

Anneke Kettenes

Vrij!

Vrij onderwerp vanuit een vrije geest om vrij te kunnen uiten.

Eindelijk... goh...

Wat is echt vrij...

Alles kan, alles mag...

Ben momenteel wel in een warm land.

Heerlijk om er te verblijven en ook te voelen hoe het eigenlijk met mij is en hoe het zal gaan.

Kan mij extra opladen en meer aandacht geven aan het 'Zelf', want er zijn hier minder verplichtingen.

Maar wat nog belangrijker is om te vertellen, dat ik in november met zoonlief Roel op reis was.

Bijzonder omdat ik mij enige tijd eerder uitte om ooit nog eens naar Jamaica te willen gaan: het land van Bob Marley!

Na enige tijd vertelde Roel plotseling, dat hij die wens ook had en stelde voor om samen 2 weken deze reis te maken.

Beduusd luisterde ik..., verrassend..., jawel!!!

Was zo blij, dat hij dit ook wilde delen.

We hebben een mooi plan gemaakt om ook fijn te relaxen aan het strand en de diverse Bob Marley gelegenheden over het hele eiland te bezoeken.

Met de auto 's avonds laat vanaf het vliegveld naar het zuiden gereden.

Zeer slechte wegen met gaten en nauwelijks verlichting, dat waren moeilijke momenten voor zoonlief Rein.

Ook na lange vlucht...natuurlijk.

De autotijd schatte ik 3 uur.

We waren allebei blij, dat we (in verband met de kuilen) arriveerden zonder problemen met de auto.

Mooi hotel bij het strand.

's Morgens werd Rein echter wakker met darmproblemen.

Hij adviseerde mij suiker en zout te verzamelen om in water op te lossen om de darmwanden te verschonen en wat er beslist niet hoort een andere route te laten nemen.

Zo vriendelijk gevraagd, zo vriendelijk beantwoord en waren verheugd dat hij in de avonduren weer rechtop kon staan en zonder krukken naar het strand kon.

Ben achteraf zeer blij, dat ik m'n EHBO-diploma nu eindelijk kon gebruiken.

De mond op mond behandeling zat er deze keer niet in.

Was daar toen bij het examen wel uitmuntend in!

Voorzichtigheid weas geboden bij het toedienen van voedsel voor de lege buik.

Nou daar hebben we goed naar geluisterd.

Het oude vertrouwde gelaat van Rein liet steeds meer glimlachen zien, waardoor pa ook meer schik had!

Volgende dag aan het strand ook nog goed kunnen bijkomen van de lange vlucht van 9 uur, bijgekomen ook van de darmenproblemen.

Goed ontbijt met mooi uitzicht over het strand, azuurblauwe waterpracht, blue sky...

Heb mij tegoed gedaan aan strandwandeling die uitmondde bij een strandtent, die dezelfde avond Bob Marley muziek presenteerde.

Wat een mazzel hadden we.

Het was een genoeglijke reggae-avond, die mij veel deed.

En zo kort na onze aankomst!

Na drie dagen zijn we richting geboorteplaats BM gereden, waar wij veel fans troffen. Enorme bouwwerken waren tegen de rotsen gebouwd.

Met vele verdiepingen.

Eerste tafereel was natuurlijk een reggaeband, die van zich liet horen.

Heupwiegend kon ik m'n vergeten gymnastiekoefeningen nog ff doen...

Zeer enthousiaste mensen begeleidden ons. Waren open en blij.

Ook heerlijk kunnen smikkelen.

De gids was ook relaxed en maakte grappen.

De volgende dagen hadden we bezoek aan BM-museum op een zondag gepland, maarr... dat ging niet door omdat het museum op zondag de deuren gesloten hield (en wij de sleutels niet konden bemachtigen).

Vanaf de oostzijde

van het eiland bij Kingston zijn we (nu wel via een mooie goede snelweg) richting noordwesten gereden.

Strandhotel geboekt om nog enige dagen na te genieten van de reggaemuziek van Bob Marley. Én van ons speciale samenzijn.

Het was een hele ervaring om met elkaar te reizen op deze leeftijd.

Door samen de tijd goed in te vullen, te doen wat een ieder wenste, en door af en toe (dat zat ook in het pakket) beter naar elkaar te luisteren.

f r e d steinkühler

Mei 1945

Het oranje vaasje, een daad van verzet!

Het kleine meisje staat in de voorkamer voor het raam en kijkt naar wat er allemaal op straat gebeurt, het is weer een drukte van belang.

Grote vrachtwagens rijden in een lange optocht over de straatweg

Het lijkt wel feest.

De meeste auto's hebben vlaggen en ook de mensen die meelopen zwaaien met vlaggetjes.

In de kamer zorgt het voorjaarszonnetje voor mooie kleuren op het behang.

Waar komen die oranje strepen vandaan?

Ze volgt de kleuren en ziet dan het vaasje in de vensterbank staan.

Ze herkent het weer, het is het glazen vaasje, waar mamma bloemetjes inzette, totdat een boze meneer een tijd geleden aan de deur kwam.

Vandaag heeft mamma er weer dezelfde leuke bloemetjes in gezet.

De bloemetjes hebben heel veel blaadjes en een mooi hartje.

Het kleine meisje gaat op haar teentjes staan om aan ze te kunnen ruiken.
Ze ruiken niet echt lekker, maar ze vindt ze wel mooi.
Hoe heten deze bloemetjes mamma?
Dit zijn goudbloemen en ze heten zo, omdat het wel lijkt of ze van goud zijn.
De zon tovert een stralenkrans op de ramen. Het bolle vaasje lijkt wel op een grote sinaasappel.
Een appeltje van oranje.

Het vaasje staat meestal in de kast. Mamma is er erg zuinig op.
Een jaar geleden toen de goudbloemen bloeiden, haalde mamma het vaasje weer eens tevoorschijn en zette er die bloemetjes in.
Ze stonden in de vensterbank en mamma werd hier weer wat vrolijker van.
Toen ging de bel en er stond een meneer in een donker pak voor de deur.
De meneer was NIET vrolijk geworden van het oranje vaasje met de goudbloemen. Dat zei hij tenminste.
Hij keek boos naar mamma en gaf haar een brief.
Het kleine meisje voelde wel, dat het geen leuke brief was, en in ieder geval geen brief van pappa! Want die ging mamma altijd meteen voorlezen.
De brieven van pappa, waren allemaal dezelfde dunne briefjes, op de voorkant stond een rood kruisje.
Het kleine meisje had wel eens gevraagd of de pappa dat had getekend, en gekleurd, maar dat was niet zo.
Op de achterkant had pappa altijd iets geschreven. Mamma las voor uit die briefjes, hij zei dan vaak, dat hij het kleine meisje en haar grotere zusje heel erg miste.
Mamma legde ze altijd op een stapeltje en borg ze goed op.
Hier was ze net zo zuinig op, als op het oranje vaasje.

De brief van de boze meneer, werd niet op het stapeltje gelegd.
Ze wist echt niet wat die meneer had geschreven. Mamma stopte de brief in haar tas en zei, dat ze hem wel terug zou brengen naar die boze meneer.
Voordat de mamma wegging, haalde ze eerst het oranje vaasje uit de vensterbank en borg het weer goed op in de kast.

Het werd een stukje minder vrolijk in de voorkamer. De bloemetjes lagen slap in de afvalbak in de keuken. Het kleine meisje begreep er toen niets van.

Maar vandaag had mamma het vaasje weer uit de kast gehaald.

“Kom, zei ze, we gaan even naar buiten”.

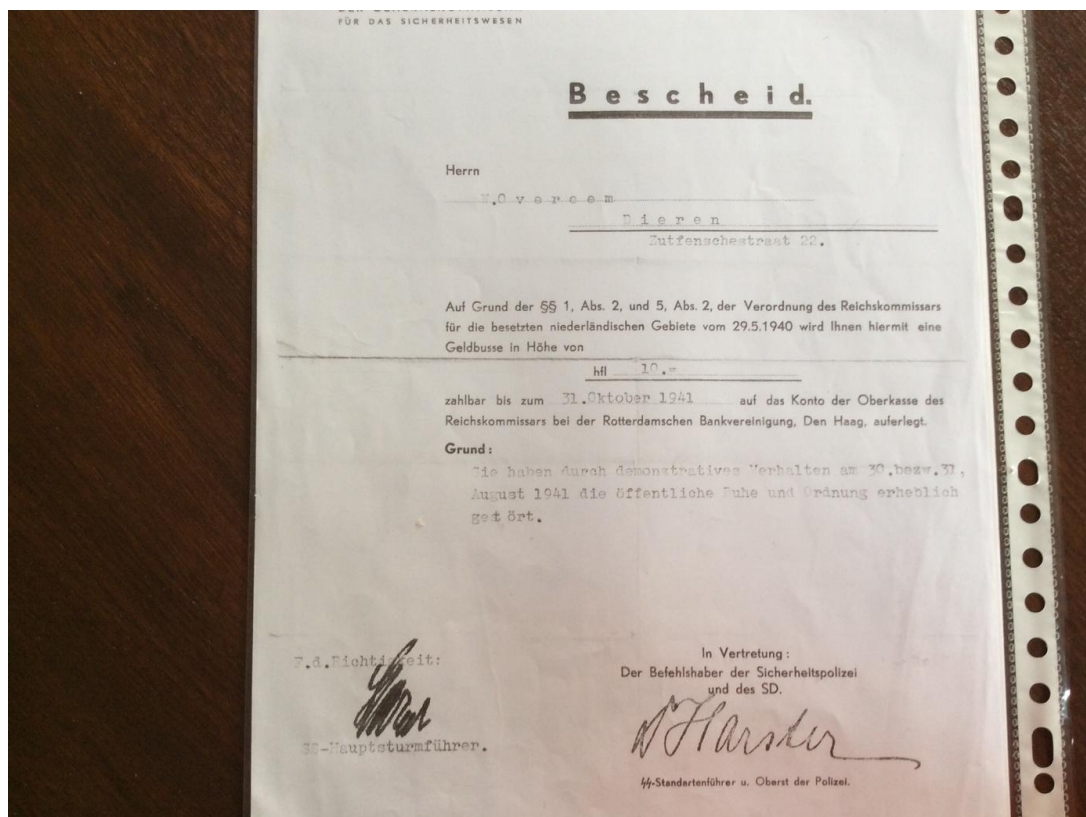
Ze plukten samen weer wat bloemen. Op de straat was het druk met mensen die ‘Oranje Boven’ zongen.

Het kleine meisje vond het wel heel leuk dat al die mensen naar haar oranje goudsbloemen keken en met vlaggetjes naar haar zwaaiden.

Ze ziet buiten geen boze meneren meer in zwarte pakken, maar vriendelijk mannen in uniformen met een mooie ijsbeer op hun mouw! Met grote verschillende vlaggen op de auto’s.

Samen met mamma gaat ze naar de weg, ze geven de vriendelijke mannen een paar van hun bloemetjes en krijgen er een stukje chocolade voor terug.

Het oranje vaasje is geen daad van verzet meer, waarvoor je wordt bekeurd, maar een van vrijheid, en het is goed bewaard gebleven.

Anneke Kettenes

Jeugdherinneringen

Het onderwerp 'jeugdherinneringen' had ik vorig jaar aan mij voorbij laten gaan door allerlei.... en.... en

Na het lezen van de verhalen kwamen er allerlei beelden boven en daarom stuur ik alsnog mijn mooie herinneringen bij het vrije keuze-onderwerp in.

Als fragmenten komen boven:

De schaatstochten met mijn zwager over het IJsselmeer en de Gouwzee.

Ook de kou op de ijsbaan en het schaatsen over de Delft naar Haarlem

De fietstochten door Duin en Kruidberg naar het strand met mijn zusje Renske.

Bruidje zijn bij processies

De nieuwe jurkjes, door mijn moeder gemaakt, die 's morgens op mijn verjaardag klaar hingen.

Koude winters en warme zomers, 'rijden' in mijn vaders auto naar de tante in Amsterdam of zomaar ergens heen.

Fietsend met vriendin Agnes naar een jeugherberg in Epe, allebei dezelfde lange gebreide sjaals.

De vakantie naar Texel met twee vriendinnen op de aparte camping voor 'meisjes en jongens'.... en de vakanties naar Duitsland met mijn ouders en zus en naar Sestri Levante in Italië.

De kermis met de poffertjes in de Santpoortse Feestweek.

De verkleedpartijen met mijn buurmeisje Willy en mijn broertje Arjen op de Koninginnedagen, waar wij regelmatig een prijs wonnen.

Mijn oudere zus Marleen verzorgde iets en verzorgde het geheel.

De zwempartijen in Velserend, waar je een dubbeltje voor de fietsenstalling moest betalen.

Met de hoelahoep was ik goed en onderweg naar school verzamelden wij stukjes gekleurd glas die wij in flesjes bewaarden. Met twee en drie ballen het tienklokkenspel ballen. In het weekend winkeltje spelen in de winkel van mijn vader. Buiten spelen met de kinderen uit de buurt en altijd probeerden wij langer buiten te mogen blijven.

Daarnaast de uitvoeringen van gym in het Burgemeester Rijkerspark en met de kabouters en later de gidsen op kamp, waar we op een kampvuur o.a. marshmallows roosterden.

Ik zonder uniform en met paardenstaart

Het zijn mooie herinneringen, meer dan ik in eerste instantie dacht. Dat is voor mij het mooie aan de KVC!

Gerda Andriesma

Vragen?

Neem dan gerust contact op met één van de wijksteunpunten van Stichting Welzijn Bergen.

Op werkdagen tussen 09.00 en 12.00 uur bereikbaar op:

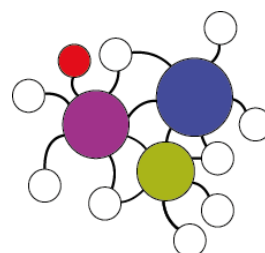
Wijksteunpunt Bergen: T 072 - 582 14 50
Binnenhof 9-11, 1861 JW Bergen

Wijksteunpunt Egmond: T 072 - 506 52 04
Hanswijk 1B, 1934 CP Egmond a/d Hoef

Wijksteunpunt Schoorl: T 072 - 509 52 67
De Sanderij 7, 1871 ER Schoorl

Aanleveren kopij
c.meliefste@welzijnbergen.nl

www.welzijnbergen.nl

*Algemeen Nut
Beogende Instelling*
ANBI

**Stichting
Welzijn
Bergen**